

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
Головне управління Національної поліції в Київській області
БУЧАНСЬКЕ РАЙОННЕ УПРАВЛІННЯ ПОЛІЦІЇ
08150, Київська область, Бучанський район, м. Боярка, вул. Хрещатик, 88 (044)-406-07-83

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Боярка

«02» травня 2022 року

Старший слідчий слідчої групи - Заступник начальника управління поліції – начальник слідчого відділу Бучанського районного управління поліції Головного управління Національної поліції в Київській області майор поліції Котяш Анатолій Володимирович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 42022112320000751 від 03.04.2022 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. ч. 1, 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 11 ч. 2 ст. 36, ст. ст. 111, 112, ст. ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМЛЯЮ:

Колоцея Сергія Олександровича, 11.07.1986 року народження, уродженця міста Мозирь Гомельської області Республіки Білорусь, військовослужбовця Управління федеральної служби військ національної гвардії РФ по Ульяновській області з дислокацією за адресою: Російська Федерація, Ульяновська область, м. Ульяновськ, вул. Вільна, 1, серія та номер закордонного паспорту № HB2377176, виданий Мозирським РВВС Гомельської області 14.07.2011,

про підозру у вчиненні злочинів:

- порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднане з умисним вбивством, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України;

- жорстокому поводженні з цивільним населенням, що є порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівнозначним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

У зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та

Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, починаючи з 20 лютого 2014 року, на виконання свого злочинного плану військово-політичне керівництво РФ з використанням військовослужбовців РФ та інших спецпідрозділів розпочало здійснювати агресію та військові дії щодо України у відношенні її територіальної цілісності та забезпечення правопорядку. Зокрема здійснено окупацію території АР Крим, створено терористичні організації «ДНР» та «ЛНР». При цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за її межами, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати так звану військову операцію на території України.

У подальшому підрозділами ЗС РФ, на виконання злочинного наказу представників влади РФ, всупереч вимог міжнародного законодавства, зокрема: частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року; резолюцій - № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС РФ та інших військових формувань здійснено вторгнення на територію України та розпочато збройне протистояння з метою незаконного перетинання державного кордону України та посягання на її територіальну цілісність і недоторканність.

Водночас, відповідно до Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаній у м. Женева 12.08.1949, учасниками якої є зокрема Україна та РФ (далі Конвенція), сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *horsdecombat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поведатися гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження. (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Статтею 28 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх

представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Також, одним із загальновизнаних міжнародних правових актів, що регулює питання відповідальності за злочинні дії вчинені в умовах збройних конфліктів є Римський статут міжнародного кримінального суду (підписаний в м. Рим 17.07.1998, вступив в силу 01.07.2002). Вказаний документ підписаний представниками РФ 13.09.2000 та України 20.01.2000.

Відповідно до ст. 7 Статуту дається визначення злочинів проти людяності, до яких зокрема віднесені:

- згідно п. а ч. 1 ст. 7 Статуту – вбивство;
- п. (е) ч. 1 ст. 7 Статуту - ув'язнення або інше жорстоке позбавлення фізичної свободи в порушення основних норм міжнародного права;
- згідно з п. (к) ч. 1 ст. 7 Статуту – інші нелюдські діяння аналогічного характеру, що полягають в умисному спричиненні сильних страждань або серйозних тілесних ушкоджень або серйозної шкоди психічному або фізичному здоров'ю.

Відповідно до ст. 8 Статуту дається визначення військових злочинів, до яких зокрема віднесені:

- згідно підпункту (iii) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – умисне спричинення сильних страждань або серйозних тілесних ушкоджень або шкоди здоров'ю;
- згідно підпункту (iv) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – незаконне, безглузде та великомасштабне знищення та привласнення майна, не викликане військовою необхідністю;
- згідно підпункту (viii) п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – взяття заручників;
- згідно підпункту (i) п. б ч. 2 ст. 8 Статуту – умисні напади на цивільне населення як таке або окремих цивільних осіб, які не беруть безпосередньої участі у військових діях;
- згідно підпункту (xxi) п. б ч. 2 ст. 8 Статуту – зазіхання на людську гідність, зокрема образливе та принижувальне поведіння.
- згідно підпункту і п. а ч. 2 ст. 8 Статуту – умисне вбивство;

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

У свою чергу військовослужбовець Управління федеральної служби військ національної гвардії Російської Федерації по Ульяновській області Колоцей Сергій Олександрович, діючи умисно, з метою насильницької зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, з мотивів нетерпимості до патріотично налаштованих громадян України, за попередньою змовою групою осіб з іншими особами, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади та ЗС РФ, які діють в порушення вищевказаних нормативних правових актів, виконуючи злочинні накази, у складі підрозділу у якому він проходив військову службу здійснив незаконний перетин державного кордону та приймав безпосередню участь у актах збройної агресії та злочинах вчинених на території м. Буча Бучанського

району Київської області.

Так, 18 березня 2022 року у першу половину доби, Колоцей Сергій Олександрович, будучи військовослужбовцем Управління федеральної служби військ національної гвардії РФ по Ульяновській області, за попередньою змовою з невстановленими в ході досудового розслідування військовослужбовцями Російської Федерації, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, перебував на території України, а саме за адресою: Київська область, Бучанський район, м. Буча на межі вулиць Назарія Яремчука та Яблунської біля будівництва таунхаусів «Idilika Home» по вулиці Яблунська №№ 350-352 у м. Буча, де в останнього виник умисел на вбивство громадян України з числа цивільного населення, що не брали участі у бойових діях.

Того ж дня, а саме 18 березня 2022 року у першу половину доби, Колоцей Сергій Олександрович, який є військовослужбовцем національної гвардії РФ, за попередньою змовою з невстановленим в ході досудового розслідування військовослужбовцями Російської Федерації, реалізуючи свій злочинний умисел направлений на вбивство громадян України з числа цивільного населення, перебуваючи на межі вулиць Назарія Яремчука та Яблунської біля будівництва таунхаусів «Idilika Home» по вулиці Яблунська №№ 350-352 у м. Буча Бучанського району Київської області, віддав завідомо злочинний наказ озброєним невстановленим в ході досудового розслідування військовослужбовцями Російської Федерації, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, привести до нього цивільних громадян України Кірсєва Максима Михайловича та Шкіренкова Дмитра Олександровича.

Після того, як вищевказаних потерпілих з невстановленого досудовим розслідуванням місця привели до Колоцея С.О., останній здійснюючи над потерпілими моральний тиск з метою залякування, принижуючи їх честь та гідність під загрозою смерті, наказав зв'язати їм руки та примушував стати на коліна, при цьому вимагав надати йому інформацію про інших цивільних громадян України з проукраїнською патріотичною позицією та про місця розташування підрозділів Збройних сил України.

Після отримання такої інформації, Колоцей С.О. тримаючи в руках невстановлену досудовим розслідуванням зброю, здійснив постріл у голову Кірсєва Максима Михайловича, в результаті чого останній отримав вогнепальне сліпе кульове поранення голови, перелом кісток черепа з ушкодженням головного мозку та помер на місці.

Продовжуючи свій злочинний умисел, направлений на вбивство громадян України з числа цивільного населення, що не брали участі у бойових діях Колоцей С.О. без розриву у часі здійснив постріли у голову Шкіренкова Дмитра Олександровича, який загинув на місці від вогнепального кульового поранення голови.

Через п'ятнадцять хвилин після вбивства Шкіренкова Д.О. до Колоцея С.О. з невстановленого досудовим розслідуванням місця привели цивільних громадян України Чумака Олександра Володимировича та Гуторовича Олександра Григоровича та після розмови з ними Колоцей С.О. здійснив постріли з невстановленої зброї у вказаних потерпілих.

В результаті злочинних дій Колоцея С.О. Чумак О.В. отримав вогнепальне сліпе проникаюче поранення голови, перелом кісток скелі та основи черепа

з ушкодженням головного мозку та його оболонок, крововилив у м'яких тканинах навколо ушкодження, а Гуторович О.Г. отримав вогнепальні крізні рани внутрішніх органів та кісток скелета з крововтратою, внаслідок чого потерпілі померли на місці.

Громадяни України, яким Колоцей С.О. у порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України умисно, протиправно заподіяв смерть – являлись цивільними особами, що не приймали участі у збройному конфлікті, не мали зброї та завідомо не представляли жодної загрози відповідним військовослужбовцям РФ, у тому числі Колоцею С.О.

В результаті вказаних злочинних дій Колоцея С.О. - Кіреєв М.М., Шкіренков Д.О., Чумак О.В., Гуторович О.Г. отримали вогнепальні поранення, внаслідок яких померли на місці вчинення кримінального правопорушення.

Таким чином Колоцей С.О. підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднане з умисним вбивством, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України.

Продовжуючи свої злочинні дії, 29 березня 2022 року приблизно о 10 годині, Колоцей Сергій Олександрович, який є військовослужбовцем Управління федеральної служби військ національної гвардії РФ по Ульяновській області, за попередньою змовою з невстановленими в ході досудового розслідування військовослужбовцями Російської Федерації, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, маючи умисел на жорстоке поводження з цивільним громадянином України, який не брав участі у збройному конфлікті - Лісовським Володимиром Анатолійовичем, насилля над його життям й особистістю та тортур, наругою над його людською гідністю, віддав завідомо злочинний наказ озброєним невстановленим в ході досудового розслідування військовослужбовцям привести потерпілого до домоволодіння, що знаходиться за адресою: Київська область, Бучанський район, м. Буча, вул. Олекси Тихого, 4, де будучи впевненим у проукраїнській позиції потерпілого наніс Лісовському В.А. удар прикладом автомата та користуючись тим, що потерпілий не здатний чинити опір, оскільки боявся за своє життя, наказав йому слідувати у будинок, що знаходиться за адресою: Київська область, Бучанський район, м. Буча, вул. Олекси Тихого, 3, в якому залишившись на одинці вчиняв жорстокі дії по відношенню до Лісовського В.А., наносив удари прикладом автомата, долонями та кулаками, погрожував фізичною розправою у разі, якщо Лісовський В.А. не зізнається в тому, що він здійснював діяльність проти військовослужбовців Російської Федерації.

У подальшому, без розриву у часі Колоцей С.О. наказав озброєним невстановленим в ході досудового розслідування військовослужбовцям Російської Федерації матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, відвести Лісовського В.А. на місце, де мав відбутися його розстріл та прибувши до цього місця, а саме до перехрестя на межі вулиць Олекси Тихого та Яблунської у місті Буча Бучанського району Київської області, Колоцей С.О.

продовжував вчиняти відносно потерпілого жорстокі дії, а саме завдавав тілесних ушкоджень, змушував нюхати мертве тіло невідомої особи та здійснював постріли з невстановленої зброї біля вуха потерпілого, імітуючи його вбивство, чим принижував його честь, гідність та спричиняв фізичний біль і моральні страждання.

Після вчинення вказаних дій, Колоцей С.О. разом з невстановленими в ході досудового розслідування військовослужбовцям Російської Федерації, матеріали щодо яких виділені в окреме провадження, повторно повели Лісовського В.А. до будинку, що знаходиться за адресою: Київська область, Бучанський район, м. Буча, вул. Олекси Тихого, 3, де Колоцей С.О. продовжував вчиняти насильницькій дії та жорстоко поводитись відносно Лісовського В.А., завдавав тілесних ушкоджень, при цьому гардою ножа наносив удари по обличчю потерпілого, стріляв з невстановленої зброї біля його вуха, імітуючи вбивство та погрожував фізичною розправою.

Вказані злочинні дії Колоцей С.О. продовжив вчиняти відносно потерпілого Лісовського В.А. після того, як невстановлені в ході досудового розслідування військовослужбовці Російської Федерації повторно привели його до перехрестя на межі вулиць Олекси Тихого та Яблунська у місті Буча Бучанського району Київської області, внаслідок чого Лісовський В.А. отримав травми черепа, перелом нижньої стінки правої орбіти зі зміщенням кісткових уламків, контузію та травму барабанної перетинки.

Таким чином Колоцей С.О. підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, що є порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

Враховуючи вищевикладене, Колоцей Сергій Олександрович, будучи військовослужбовцем збройних сил РФ:

- в порушення положень п. а ч. 1 ст. 3 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. а ч. 1 ст. 7, підпункту і п. а ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, діючи за попередньою змовою групою осіб, 18.03.2022 у першій половині доби, перебуваючи на межі вулиць Назарія Яремчука та Яблунської біля будівництва таунхаусів «Idilika Home» по вулиці Яблунська №№ 350-352 у м. Буча Бучанського району Київської області, допустив вчинення злочинних дій, а саме умисне вбивство цивільних осіб – Кірсєва Максима Михайловича, 17.07.1982 року народження; Шкіренкова Дмитра Олександровича 01.08.1983 року народження; Чумака Олександра Володимировича, 05.10.1995 року народження; Гуторовича Олександра Григоровича, 13.06.1975 року народження.

У зв'язку з викладеним Колоцей Сергій Олександрович підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, поєднане з умисним вбивством, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України;

- в порушення положень п. є ч. 1 ст. 3 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, п. г ч. 1 ст. 7, підпункту ві п. є ч. 2 ст. 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду, діючи за попередньою змовою групою осіб, 29.03.2022 приблизно о 10 годині, перебуваючи в житловому будинку за адресою: Київська область, Бучанський район, м. Буча, вул. Олекси Тихого, 3, допустив вчинення злочинних дій, а саме жорстоке поводження з цивільним громадянином України, який не брав участі у збройному конфлікті Лісовським Володимиром Анатолійовичем 15.03.1990 року народження.

У зв'язку з викладеним Колоцей Сергій Олександрович підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, що є порушенням законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення (злочину), передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

ПОВІДОМЛЕННЯ СКЛАВ:

Старший слідчий слідчої групи –

Заступник начальника управління поліції –

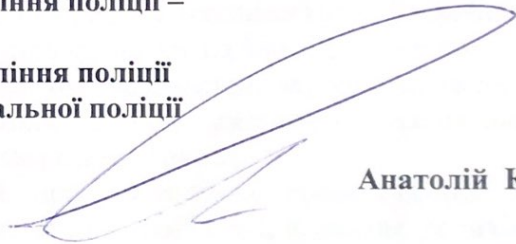
начальник слідчого відділу

Бучанського районного управління поліції

Головного управління Національної поліції

в Київській області

майор поліції

Анатолій КОТЯШ

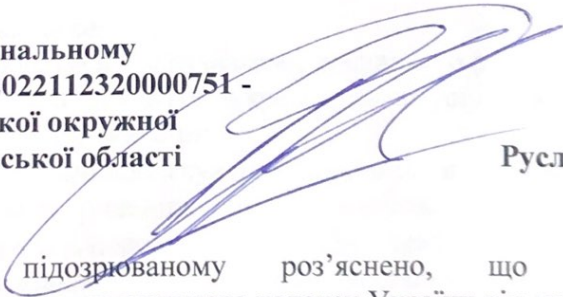
ПОГОДЖЕНО:

Прокурор у кримінальному

провадженні № 42022112320000751 -

керівник Бучанської окружної

прокуратури Київської області

Руслан КРАВЧЕНКО

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках,

передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____

«__» _____ 2022 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____

«__» _____ 2022 року

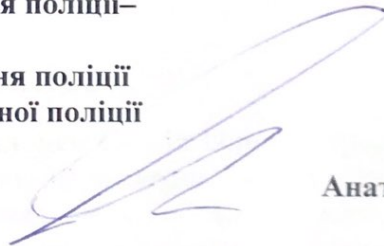
Захисник _____.

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

старший слідчий слідчої групи –

**Заступник начальника управління поліції–
начальник слідчого відділу**

**Бучанського районного управління поліції
Головного управління Національної поліції
в Київській області
майор поліції**

Анатолій КОТЯШ